

ved mine Bemærkninger dog ikke angif Sagen i det Væsentlige; men jeg forbigik ogsaa Megeet, fordi jeg ikke er istand til ved det Lys, man har idag, at benytte de Notater, jeg havde gjort mig om, hvad jeg vilde tale om, og der er derfor paa Grund af Stoffets Vidtløftighed Endeel, som jeg ikke er kommen til at berøre. Udskilligt af dette skal jeg nu ikke heller trætte Forsamlingen med; men der er dog et Par Punkter, som jeg dengang forbigik, hvilke jeg nu maa berøre. Jeg burde nemlig have gjen taget, hvad jeg dog under Sagens første Behandling allerede paapegede, at man i det forelagte Lovudkast's § 10 maatte have nogen nærmere Bestemmelse for at vide, hvorvidt Meningen er den, at de samme 12 Medlemmer, der komme til at dømme i Sagen, skulle have været tilstede fra Først til Sidst, eller om det kunde være nok, at der sad 12 Medlemmer den ene Dag og 12 den anden Dag. Det Sidste vilde være aldeles uhenftsmæssigt, navnlig med Hensyn til, at Bvderingen af Beviser ved Sagerne skal berøse paa den levende Dpfatning af de Udsagn, der ere givne i Retten, og af Personernes Adfærd, og ikke skal fremgaae af hvad der er opbevaret i en Protokol. Dernæst er der ogsaa et andet Spørgsmaal, som jeg med Hensyn til denne § 10 maatte fremsætte, det nemlig, hvorvidt det er nødvendigt, naar man ikke har det fulde Tal, at man da dog skal have et lige Antal Medlemmer af Høiesteret og af Landstinget. Dette Spørgsmaal opstaaer ikke blot i de Tilfælde, hvor der maatte være et ulige Antal Medlemmer, men der kunde ogsaa være et lige Antal og dog være flere fra den ene Side end fra den anden. Man kunde antage, at der var 8 Høiesteretsassessorer og kun 6 Landstingsmand; hvorvidt man vilde tilstede dette, ved jeg ikke; men man burde dog gjøre det klart, hvorvidt det Forhold af Lighed imellem de forskjellige Elementer, hvoraf Retten skal bestaae, ogsaa skal iagttages, naar Tallet synker ned under det, der er den sædvanlige Regel. Men jeg maa ogsaa endnu med Hensyn til § 10, angaaende den Maade, hvorpaa denne traadte frem i Udkastet, gjøre den Bemærkning, at, dersom den kan forståaes saaledes, at Retten efter Godtbeftindende kan sætte sig med et min-

dre Antal end de fulde 16 Medlemmer, saa finder jeg ikke, at det kan bifaldes, men min Mening er kun den, — og det har jeg ogsaa oprindeligt troet var Udkastets Mening — at, naar Retten var sat med det fulde Antal, som Alle have Forpligtelse til at møde, men af tilfældige Aarsager Nogle ikke kunde være tilstede under de fortsatte Forhandlinger, saa maatte man lade sig nøie med, at der dog var det Antal tilstede, som Paragraphen bestemmer. Jeg troer ikke, at Niemedet opnaaes ved det af den høitærede Justitsminister fremsatte eventuelle Endringsforslag, at Retten ikke skulde kunne begynde med mindre end 16 Medlemmer, idet jeg troer, at Reglen maa være den, at, uagtet nogle af de Medlemmer, som Retten ifølge Grundloven skal bestaae af, af en tilfældig Aarsag ikke kunde møde, maatte Retten dog kunne begynde og fortsætte sin Virksomhed, naar blot det Antal var tilstede, som i Paragraphen er bestemt. — Jeg skal endnu ogsaa yttre et Par Ord om Suppleanterne. Jeg kan paa ingen Maade finde, at det er grundlovstridigt at udnævne Suppleanter. Grundloven bestemmer Intet derom, men, naar de vælges af den samme Stamme, som Grundloven siger, at Rigsretsmedlemmerne skulle vælges af, da seer jeg ikke, at der kan være Noget til Hinder for, at man ogsaa kan berede sig paa, hvorledes Tallet skulde fuldstændiggjøres, saa fremt tilfældige Omstændigheder gjorde, at ikke alle Medlemmerne kunde være tilstede. Men, naar Landstinget i det Udkast, som blev vedtaget i 1850, antog, at der skulde være Suppleanter, var det ikke saameget af Hensyn til, at der skulde være flere end det nødvendige Tal tilstede for at udfylde dette Tal, hvis Nogen under Sagens Henstand blev forhindret i at møde, som af Hensyn til, at der kunde være et tilstrækkeligt Antal, navnlig af Landstings-Medlemmer, hvis Landstinget ikke var samlet paa den Tid, da der indtraadte Forsald for nogle af de udnævnte Landstings-Medlemmer; thi da en Rigsrets sag kan være i meget lang Tid, anfaaes det saa meget mere nødvendigt, at Landstinget forud havde udpeget dem, som skulde udfylde de ledige Pladser, hvortil Landstinget alene var berettiget. At disse Suppleanter skulde være tilstede den hele Tid,